

ستفان مالارمه

یک بار ریختنِ تاس
هرگز ملغی نمی کند
تصادف

شعر

ترجمه‌ی

م. کاشیگر

انتشارات سرزمین اهورایی

یک بار ریختن تاس
هرگز ملغی نمی کند تصادف
ستفان مالارمه
ترجمه مدیا کاشیگر
چاپ اول ۱۳۹۵
چاپ و صحافی برتر
انتشارات سرزمین اهورایی
شابک: ۹۷۸۶۰۰۶۷۹۲۵۸۳

یک بار ریختنِ تاس

هرگز

حتا اگر ريخته در چند و چوني سرمد

از ژرفای کشتی شکستگی

اگر

که

مغاک

سپید شده

بی تکان

خشمگین

در زیر آریبی

نومیدانه مستوی

از بال

بالِ خود

پیشاپیش باز افتاده‌ی دردِ از سر گرفتن پرواز

و پوشاننده‌ی جهش‌ها

از ریشه زننده‌ی پرش‌ها

در توترِ تو نماید باز

سایه را این بدیل‌بادبان فرو نهفته در اعماق

تا قدرِ هم‌سازیِ

بال گسترش

دهان گشوده عمقش به مثابه بدنه‌ی

یک کشتی

خمیده به این یا به آن پهلوی

استاد

فارغ از حساب‌گری‌های کهن
جایی گذرِ عمر راندن از یادش برده

پیش‌تر به چنگ داشت سکان

برجهیده

استنتاج‌کنان

از این آتش‌ریزان در پایینِ پایش

هم‌آواییِ افق

که آماده می‌شود

بی‌قرار و می‌آمیزد
به مثنی که می‌فشرده‌اش تنگ

هم‌چون تهدیدِ تقدیر و باده‌ها

آن تنها یک عدد که نمی‌تواند
عددِ دیگری باشد

روح

تا بیندازدش

در توفان

باز خَمَد گسترده‌اش و بگذرد سربلند

تردید می‌کند

لاشه‌یی دستش رانده از رازی که سر به مُهر دارد

جای آن‌که

بازی کند

چون دیوانه‌سری سپیدمو

دست را

به نام موج و دریا

یکی بر سرش می‌تازد

می‌رود فرو ریشِ سر به زیر

کشتی شکستگی است این

یک‌راست از انسان

بی ناو

چه باک

نامکان

در نیاکان‌وار بازنگشودنِ دستِ

گره‌شده

بر فرازِ سرِ بیهوده

میرائی در نبود

برای کسی

مبهم

کهن‌دیوِ پسین

از

سرزمین‌های هرز

رانده

پیرمرد را به سوی این غایی‌ترین قران با احتمال

آن که

سایه‌ی کودک‌وارش

نواخته و برآق و خسته و شسته

نرم‌شده‌ی موج و امان‌یافته

از سخت‌استخوان‌های گُم در تخته

زاده‌ی

یک پیچ‌اپیچ

پیچاپیچ دریا با نیای فتنه‌گر یا نیا بر دریا
بختِ بی سرانجام

عروسی

که

توِ وهمش واجهانده افسون‌شان را
هم‌چون شیخ یک حرکت

می‌لرزد

می‌شکند

جنون

ملغی نمی‌کند

نیشی ساده

با سکوتِ پیچیده در هزل

یا

رازِ

فروداده

فریادشده

در گردبادی نزدیک از قهقهه و دهشت

می‌پرد دورِ گودال

بی آن‌که از آن بگذرد

یا بگیریزد

و بر ردِ بکرش لالایی می‌خواند

پر سرگشته‌ی تنها

جز آن‌که به دیدارش می‌آید یا می‌سایدش کلاهِ نیم‌شب

و بی‌حرکت می‌کند
به مخملِ چروکیده‌ی قهقهه‌ی تیره

این سپیدیِ سخت را

مضحک

در تقابل با آسمان
بیش از آن‌چه باید
تا نشان نگذارد

تنگانه

بر هرکس

امیر تلخ آب سنگ

می‌گذازدش بر سر چون جسارتِ

دلِ رُبا اما مهارِ

خُرده خردِ نَرانه اش

آذرخش زده

نادم و نوبالغ

لال

خنده

چون

اگر

کاکلِ برّاق و سالاریِ سرگیجه
بر تارکِ ناپیدا
می‌درخشد

آن‌گاه می‌ساید
یکی قامتِ ظریفِ ظلمانیِ ایستاده
در پیچشِ پریِ دریایی‌وارش

زمان

نواختن

با فلس‌های بی‌صبرِ دوسر

صخره‌بی

دروغین‌خانه‌ی اربابی

بی‌درنگ

بخار شده در مه

که تحمیل کرد
مرزی بر لایتناهی

باشد

اختر زاد

عدد

وجود می‌داشت

به جز به شکل وهمی پراکنده‌ی احتضار

آغاز یا قطع می‌شد

برجهنده که انکار شده و مسدود به وقت پیدایی

سرانجام

به واسطه‌ی وفوری به‌ندرت شایع

به عدد درمی‌آمد

وضوح تقریبی جمع اگر می‌شد

می‌درخشاند

خواهد بود

بلتر

نه

بیش‌تر نه کم‌تر

بی‌تفاوت اما هم‌چنان

تصادف

می‌افتد

پر

تعلیق آهنگینِ بَلا

تدفینِ خویش

در کف‌هایِ ازلی

روزگاری که هدیانش در جا برجهید تا قله‌یی

فرسوده

از بی‌طرفیِ یک‌سانِ گودال

هیچ

از بحرانِ یادنرفتنی

آن جا که بود

اتفاقِ افتاده به قصدِ هر نتیجه‌ی هرز

انسانی

اتفاقِ نبوده

اوجی ساده می‌ریزد غیاب

مگر مکانِ اتفاق

زیرین خُرده چکاچک پستی انگار به قصدِ پراکندنِ کردارِ تهی

ناگهانی ورنه

با دروغِ خود

بنا گذارد

گمراهی

در این حوالی

ابهام

که حلالِ همه‌ی واقعیت‌هاست

به استثنای

در ارتفاع

شاید

به دوری آن جا که جا با فراجا یکی می شود

بی ارزش

که بیان می شود

معمولاً

بر اساسِ فلان فرود بهمان فراز

از آتش

به سمتِ

آن چه باید باشد

هفت برادران این چنین در شمال

یک صورتِ فلکی

سرد از هجران و نسیان

اما نه آن قدر

که باز نشمرد

بر سطحی خالی و والا

تصادمِ مُدام

اختروار

جمعِ کلش در حالِ شکل بندی

بیداریان

بدگمان

چرخان

رخشان و تأمل کنان

پیش از آن که ایستد

بر واپسین نقطه که می‌گذاردش تاج

هر فکری تاس می‌ریزد

Stéphane Mallarmé

Un Coup de Dés
Jamais N'Abolira
Le Hasard

Poème

JAMAIS

QUAND BIEN MÊME LANCÉ DANS DES CIRCONSTANCES
ÉTERNELLES

DU FOND D'UN NAUFRAGE

SOIT

que

l'Abîme

blanchi

étale

furieux

sous une inclinaison

plane désespérément

d'aile

la sienne

par avance retombée d'un mal à dresser le vol

et couvrant les jaillissements

coupant au raz les bonds

très à l'intérieur résume

l'ombre enfouie dans la profondeur par cette voile alternative

jusqu'adapter

à l'envergure

sa béante profondeur en tant que la coque

d'un bâtiment

penché de l'un ou l'autre bord

LE MAÎTRE

hors d'anciens calculs
où la manœuvre avec l'âge oubliée

surgi

inférant

jadis il empoignait la barre

de cette conflagration à ses pieds

de l'horizon unanime

que se prépare

s'agite et mêle

au poing qui l'étreindrait

comme on menace un destin et les vents

l'unique Nombre qui ne peut pas être un autre

Esprit

pour le jeter

dans la tempête

en reployer la division et passer fier

hésite

cadavre par le bras écarte du secret qu'il détient

plutôt

que de jouer

en manique chenu

la partie

au nom de flots

un envahit le chef

coule en barbe soumise

naufrage cela direct de l'homme

sans nef

n'importe

où vaine

ancestralement à n'ouvrir pas la main
crispée
par delà l'inutile tête

legs en la disparition

à quelqu'un ambigu

l'ultérieur démon immémorial

ayant
de contrées nulles
induit

le vieillard vers cette conjonction suprême avec la probabilité

celui
son ombre puérile

caressée et polie et rendue et lavée
assoupie par la vague et soustraite
aux durs os perdus dans les ais

né
d'un ébat

la mer par l'aïeul tentant ou l'aïeul contre la mer
une chance oiseuse

Fiançailles

dont
le voile d'illusion rejailli leur hantise
ainsi que le fantôme d'un geste

chancellera
s'affalera

folie

N'ABOLIRA

COMME SI

Une insinuation simple

au silence enroulée avec ironie

ou

le mystère

précipité

hurlé

dans quelque proche tourbillon d'hilarité et d'horreur

voltige autour du gouffre

sans le joncher

ni fuir

et en berce le vierge indice

COMME SI

plume solitaire éperdue

*sauf que le rencontre ou l'effleure une toque de minuit
et immobilise
au velours chiffonné par un esclaffement sombre*

cette blancheur rigide

dérisoire

*en opposition au ciel
trop
pour ne pas marquer
exigûment
quiconque*

prince amer de l'écueil

*s'en coiffe comme de l'héroïque
irrésistible mais contenu
par sa petite raison virile*

en foudre

soucieux

expiatoire et pubère

muet

rire

que

SI

*La lucide et seigneuriale aigrette de vertige
au front invisible
scintille
puis ombrage
une stature mignonne ténébreuse debout
en sa torsion de sirène*

*le temps
de souffleter
par d'impatients squames ultimes bifurqués*

un roc

*faux manoir
tout de suite
évanoué en brumes*

*qui imposa
une borne à l'infini*

*C'ÉTAIT
issu stellaire*

LE NOMBRE

EXISTÂT-IL

autrement qu'hallucination épars d'agonie

COMMENCÂT-IL ET CESSÂT-IL

sourdant que nié et clos quand apparu

enfin

par quelque profusion répandue en rareté

SE CHIFFRAT-IL

évidence de la somme pour peu qu'une

ILLUMINÂT-IL

CE SERAIT

Pire

non

davantage ni moins

indifféremment mais autant

LE HASARD

Choit

la plume

rythmique suspens du sinistre

s'ensevelir

aux écumes originelles

naguères d'où sursauta son délire jusqu'à une cime

flétrie

par la neutralité identique du gouffre

RIEN

de la mémorable crise
ou se fût
l'événement accompli en vue de tout résultat nul
humain

N'AURA EU LIEU

une élévation ordinaire verse l'absence

QUE LE LIEU

inférieur clapotis quelconque comme pour disperser l'acte vide
abruptement qui sinon
par son mensonge
eût fondé
la perdition

dans ces parages
du vague

en quoi toute réalité se dissout

EXCEPTÉ

à l'altitude

PEUT-ÊTRE

aussi loin qu'un endroit fusionne avec au-delà

hors l'intérêt
quant à lui signalé

en général

selon telle obliquité par telle déclivité

de feux

vers

ce droit être

le Septentrion aussi Nord

UNE CONSTELLATION

froide d'oubli et de désuétude

pas tant

qu'elle n'énumère

sur quelque surface vacante et supérieure

le heurt successif

sidéralement

d'un compte total en formation

veillant

doutant

roulant

brillant et méditant

avant de s'arrêter

à quelque point dernier qui le sacre

Toute Pensée émet un Coup de Dès